

42 שהל עליו שם פיגול, **היאך מביא אחרים** – כיצד תועליל הקטרתו
 43 להביא את שיריו המנוהה לרבי פיגול.
 44 הגمراה מבררת מה בא עלאל להשמיינו בדינו זה: **מאי קא משמע לו?**
 45 – מה בא עלאל למדנה, כלומר, לאיזה צורך הקטרת הקומץ שבו אין **חייבן**
 46 ממנהן, **אי** – אם בא למדנו דלאחר הקטרת הקומץ שבו אין **חייבן**
 47 עלייו משום פיגול, **תנינא** – הרי כבר שנינו במסנתינו **אללו דברים**
 48 שאין **חייבן** עלייהם משום פיגול, הקומץ והקטרת **תולבונה** ומונחת
 49 **בנהנים** ומונחת **בון** **משיח** ומונחת **נסכים ותקדים** / והרי שהתבאר כבר
 50 במסנתינו שאין בקומץ דוח ברכת רשות אכילת פיגול.
 51 מסה הגمراה לבאר חידוש אחר בדברי עולא: **אללו**, עלאל בא
 52 להשמיינו שהדין הוא **אלא ירדו** – שאמם העלו בבר את
 53 הקומץ על גבי המותב, אף באופן שלchetihila היה אסור להעלתו
 54 משום פיגול, מכל מקום משעהלו פקע פיגולו ממנהו ואין מורידים
 55 אותן. דוחה הגمراה: **תנינא** – אף דין זה כבר שנינו במסנה (להלן פה),
 56 אלו אם עללו לא ירדו, **הלו** – איברי קרבן שנפלו מחמתם שלנו
 57 בלילה, **והוינא** – קרבן שייצאו אימוריחו לחמייתם, והטמא – או
 58 שנפלו משום שטמאה, וכן קרבן **שנשחת** במחשבת חז"ז **למננו**, וכן
 59 אם נשחת במחשבת חז"ז **למקומיו**, אף שלchetihila אסור להקריב
 60 דברים אלו על גבי המותב, מכל מקום אם **אלא ירד**, גמزا שכבר
 61 במסנה מבואר דין זה שקרבן שנפלו מחמתם חז"ז **למננו** ושוב
 62 הועלה, אין מורידים אותו, ומה יריש עלאל בדבריו.
 63 מסה הגمراה לבאר באופן **אללא נאמר שבא עולא להשמיינו**
 64 **רדו עילו**, כלומר, שלאחר שהועלה בבר הקומץ למזבח, פקע
 65 פסולו, וכן אפילו אם רד לאחר מכך ראי הוא להעלותו שוב.
 66 דוחה הגمراה: **הא נמי תנינא** – הלא גם דין זה שנינו במסנה (שם),
 67 והרי אין דין כן, שבר שנינו בשם **שאמ אללו לא ירד**, **בך אם ירדו**
 68 לאחר שהעלום לא ישובו ויעלו, ואם חזרות השאלה מה בא עלאל
 69 למדנו.
 70 הגمراה מבארת לאיזה אופן נוצרו דברי עולא: **לא צירבא** – לא
 71 הוציאר עלאל לומר את דין אלא באופן **שמושלה בון** **האור** שכבר
 72 אזהה האש בקומץ של פיגול, והשמיינו עלאל, שאף על פי שהדין
 73 הוא שם והועלו הקדשים הפסולים וכבר ירד, שוב לא עלה,
 74 במסנה, מכל מקום אם אזהה בהן האש בשהי על המזבח,
 75 אפשר להעלותם שוב.
 76 מלקשה הגمراה: **הא נמי אמרה עולא חדא זימנא** – הרי גם דין זה
 77 כבר נאמר פעם אחת מפי עולא, **דא אמר עולא** בפירוש המסנה שם,
 78 לא **שנו** שלאור שירדו שוב לא עלה, **אללא באופן שלא מושלה בון**
 79 **האור**, **אבל** אם כבר **מושלה בון** **האור עלה**, בין שבר נעשו לתוכו
 80 של מזבח, ואם כן לאיזה צורךchor עולא והשמיינו דין זה.
 81 מבררת הגمراה: **מוחו דתימא** – שמא תאמר, **העמייל** – דברים אלה,
 82 שאמ אזהה האש כבר בקדשים הפסולים נעשו לתוכו של מזבח ואמ'
 83 אם ירדו יחוור ויעלו, אמרו עולא דזוקא גבי

ומונחת נזכרת **בנהנים**, שאין שיריה נאכלים, ומונחת **בון** **משית**,
 ותרדים של הקברנות, וכן דין **הנסכים** – סולות ווין **הפני עצמן**,
 אבל נסכים הכאים ייחד עם הובת, אם פיגול בזבוב נתפהלו הנסכים,
רבוי רבוי מאיר. ו**חכמים אומרין**, אף הנסכים **הפני** **עם להבהמה**
 אין בהם ברת רשות אכילת פיגול.
 דין נוסף: **לוא שפנן של מצוץ'** שישירו מותרים באכילה, רבי **שמעון**
אומר, אין חייבן עלייו – על אכילתו משום פיגול, כלומר, אם
 נתפהלו האשם, לא עשה לוג השמן פיגול ייחד עמו, ואין עונש ברת
 על אכילתו. ו**רבי מאיר אומר**, אם הביאו את לוג השמן באותו יום
 עם האשם, **חייבן עלייו משום פיגול**, מפני **שדם האשם מתייר**.
 לאחר שמנתה המשנה את הדברים שאינם בכלל אכילת פיגול
 הויאל ואין להם **מתיר**, מביאה המשנה כלל באלו דברים יש ברת
 משום אכילת פיגול: **ובכל דבר שיש לו מתירין**, בגין אם מותרים אותו
לאדם באכילה, ובין אם מותרים אותו **למנבה** לעניין הקרבה, **חייבן**
עליו משום פיגול.
 המשנה מביאה דוגמאות לדברים אלה: **העללה**, אף שאין בה היתר
 באכילה, **דממה** החנוך על גבי המזבח **מתר או בשירה** **לעללה** על גבי
המזבח, **ויאת עזירה לbehנים**. עולא **העוז**, מתן **דממה** **מתר או**
בשרה לפיבת. **חטאת העוז**, מתן **דממה** **מתר או בשירה לאכילת**
הbehנים.
פריט הגנשטים ושוריות הגנשטים – **חטאות הפנימיות** / **דמן מתיר**
את אימוריין ליקרב על גבי המזבח, ולכן מותר באכילת הפריטים
 הדם להקטיר את האמרות חז"ז **לזמנם**, נתפהלו בך הפריטים
 והשוריות.
 המשנה מביאה דעה החולקת על דין זה של פריט הנשיטים: **רבי**
שמעון אומר, **בל קרben שאלאן קרב על המזבח החיצון בקרבן**
שלמים, שבו כתבה התורה דין פיגול (וירא ז), **אין חייבן עליו** ברת
משום פיגול, וכך בחתאות הפנימיות שמתן דם נעשה בתוך
היכל על מזבח הפנימי, אין משום פיגול.

נ戎א

31 הגمراה מביאה דין בענין פיגול: **אפר עילא, קומין פיגול** – אם ממש
 32 כהן מונחה על דעת לאוכלה חוץ למונה, שבקר בעניטה המנוהה
 33 **פיגול**, **שעהלו** כהן על גבי המזבח, **פצע פגנו פגנו** ומגנו. וראה לך
 34 שהרי **אם** את האקרים – שאר חלק המנוהה **מביא** הקומץ **ליידי**
 35 **פיגול**, **הוא עצמנו לא בל שבן**.
 36 תמהה הגمراה: **מאי קאמער עלא**, הרי רצונו להוכיח שם פיגול
 37 פוקע מהקמען, ולכארה הביבא ראייה לומר להיפר, שהקטרתו
 38 מביאתו לידי פיגול.
 39 מבארת הגمراה: **הכ אמר עלא**, המקטר קומץ על מנת לאכול
 40 את שיריו חז"ז **לזמנם**, היאר המנוהה מתפהלה, אם אין הקטרתו
 41 מחייבת הגمراה.

אגרות קודש

ב"ה, י"ד טבת, תש"י
 ברקלין.

הו"ח אליה נו"ג קו"מ מוייה מנהם מענדל חיים יחייאל עזריה שי

שלום וברכה!

נחייתי לקבל מכתבו מו' בטבת, בו כותב אודוטה התועדות של אני"ש שיחיו וכן אשר חילק משairy
 התועדות מצווה דיים הבHIR י"ט כסלו גאלתנו ופדות נפשנו, ובtruth אף שאינו מזכיר אודוטה זה מסר ג"כ
 מתוכן הדברים שנדברו בעת התועדות כאן, ויה"ר שיהי דבר המביא לידי מעשה, זכות רבותנו נשיאנו
 יעמוד לכאו"א מאתנו מלא תפקיים בכלל והתקפיד המעניות חזקה ביהוד, ויהי רצון
 מהשיית שתכח"י יבר טוב בעניינים הפרטים ובעניינים הכללים.

מִזְמָה פּוֹרַת בְּשֻׁהָא שֶׁלֶם, אֲלָא בְּשֻׁהָא חֵסֶר, והיינו בשחתה תיליה האש לשולט בו, ונחסר מעט.

הגמורה עוברת לדzon בגוף הבירית שוחביר רביעי יצחק בר ביסנס:

גּוֹפָא, נאמר בפסוק (ויקרא ז) **'הַנְּפָשׁ אֲשֶׁר תִּאכְלֶל בָּשָׂר מִזְבֵּחַ הַשְּׁלָמִים'** אשר לה ויטמאתו עליון ובברחת הפש הדוחה מעמיה, שאומר הכתוב **'וּמִזְמָה עֲלֵיו'**, בוטמאת הגוף הכתוב מדרב, ולא בטומאתה בשר, שכן שנאמר בפסוק הקודם **'כֹּל טָהוֹר יִאכְלֶל בָּשָׂר'** משמע שכונת הכתוב לחת עונש לאדם טמא על אכילת קודש ולא על אכילת בשר קודש שנטמא.

מברכת הבריתא: *אתה אומר שהפסוק מדבר בটומאת הנזק, או –*
שמא נאמר *שאינו אלא בটומאת בר* כפי שמשמעו מהלשון
וטומאתו עליי שהוא לשון זכר, ואילו האDEM האוכל החורב לפסוק
בלשון נקבה, שנאמר *וְהַפֵּשׁ אֲשֶׁר תִּאכְלָי*. מבארת הבריתא: אין
לומר כן, שהרי **נאמר כאן וטומאתו עלייך** ונאמר *להילן* ללבוי הבא
אל המקדש בשחווא טמא (במודר ט יט) טמא יהה עוד טומאות (עליו)
[כפ'], מה *?ילן*, לענין בית המקדש, **בটומאת הנזק** של האDEM
ברשותו מודע לא הוא, לאו – לטעמו מטלולו, שמיינטן גזירותו של גזירתו.

73 רצוח ורב פון פון, און פון, לענין אכילת בשור בטומואה, בפקודת גאנז, הפתוח מ- מדרבר.
74
75
76
77 הבורייתא מביאה לימוד נוסף להוכחה שמדובר בטומאות הגות: רבוי
78 יוסי אומר, הויל נאמרו בפסק קדושים בלשון רביהם, שנאמר זכרה
79 הדשלמים, נאמרה בפסק טויהה בלשון היהוד, שנאמר זטמאחו
80 עלייו, יש לדירק מכך שלא נקט הפסק את הטומאה בלשון רביהם
81 יטמאחים עליהם, שבטומאות הגות הכתוב מדרבר.

הבריתא מביאה ל'ימוד שלishi להובי שמרובר בטומאת הגופ: רבי אומר, נאמר בפסוק שארזריו ו'קרא ז' כי' גופש כי תגע בכל טמא בטומאת אדם או בבדמה טמאה או בכל שוך טמא ואכל מבשר זבח השלמים אשר לה ננරתה הפש והוא מעמידו, ומהלשוין ואיל' נטמאם בדבבותיו יוש לרבנות שבתנווארה רוזן של האחים צבאי

שנאמר בפסוק י' להוציא שבטה קוץ רגון של חזקם ואבנ' הפתוח מדרב', ולהלן יבואר כיצד מוכח כן מהפסקו.
עתה והבריתא מביאה לימוד רביעי, והוא דעת אחרים' שהביבאה
הגמוא לאילע: **אחרם אמרג'**, יש להוציא שבספק עסוק באדם טמא
ולא בשבר טמא, שכן מוהלשו'ן טומאות עלי'ו' משמע שמודובר במני'
טומאה פורחת מטנג', והיינו אדם טמא שיש לו טהרה במזקה, **יצא**
בشد שאין טומאה פורחת מטנג', שהרי אין יכול לחותר עלולם.
הומרא מארח את דרבינו רבי שעוראו ברבריתא: אמר מוב רבריתא.

⁹⁴ רבי אומר, ממה שנאמר בפסוק שאחריו לשון 'אָכֵל', משמע שבתומאת הגוף הפתוח מדריך. מברורת הגמרא: **מאי משמע** – ⁹⁵ כיצד משמע מהפסוק שאחרי, שאף הפסוק הראשון מדבר בתומאת הגוף של האדם האוכל. שמא הפסוק השני אכן מדבר בתומאת הגוף

במשמעו – ואילו הפסוק הראשון מדבר בטומאתبشر כמשמעותו.
מבראה הגمرا:⁹⁸ אמר רבא, כל קרא דלא מפרש ליה רב יצח בר
אבזרמי – כל פסוק שאין רב יצח בר אבודמי מפרש, וכל
מןתוא דלא מפרש לא רב עזיר – וכל בריתא שאין רב עזיר
ברבביס – לא גיינטלי. אונט נרבביס לא רב רבו, רבן רב אורה.⁹⁹

ר' צחיק בר אבודימי בביורו דרש שני הפסוקים, הואיל ופתח
הכתוב השני בלאשׁן נקבח לגבי האדם האוכל, שנאמר ונפשׁ כי תעגַּז
בכל טמא, ונאכֵס בלאשׁן נקבח לגבי העושן של האדם האוכל
ונברתת הנפשׁ והוא מעפיה, ונתקט הכתוב לשׁון וכר אמרצע,

שנאמר לעין האדם האוכל בטומאה יאכל' בלשון זכר, נמצוא שפערמים קורא הכתוב לאדם האוכל בלשון זכר, אף שבדרך כלל הוא מוציאו בלשונו נקבה, וכך יש לומר שאף יוטמאתו עלין שנאמר בפסוק הראושן בלשון זכר, בטמיות הגות הקתוב מדבר. ¹⁰⁷
שנאמר בפסוק הראושן בלשון זכר, בטמיות הגות הקתוב מדבר. ¹⁰⁸
שנאמר בפסוק הראושן בלשון זכר, בטמיות הגות הקתוב מדבר. ¹⁰⁹
שנאמר בפסוק הראושן בלשון זכר, בטמיות הגות הקתוב מדבר. ¹¹⁰

הגמ' אמר מאכיה עזה את בחיניתא שבאייה איזה, שמחמת פירושו אמר רבא את הכל' שככל ברייתא שלא פרשה צערין אינה מפורשת; מתניתא הבריתא שאוთה פירש יפה וזרמי, דתנייא באבריתא, לגבי הפרשנה המלמדות ימי אכילת קדשים, תרומה ומעשר שני בטומאות הנגע, אם נאמרו קלוז – כיון שדבר כתבה החורה האפונים הקלים של אכילת קודש בטומאת הגופן, למה נאמרו חמורות – מדוע

אבר של קרין דמ'חבר – שהוא מחבר, כולם שהבל הוא כהן אחד, וכן אם אהזה האש במקצתו נהשכ כבר הכל 'לחמו' של מזבח; **אבל קומץ, דמיירת – שהוא מופרד ומורכב מחלקים רבים** ונפרדים של סוללה, **אימא לא –** שהוא תאריך שאין נעשה כלו 'לחמו' של מזבח על ידי אהזה האש בקצתו, **כא משפטו** לו על לא שידינו נאמר אף לגבי קומץ, שכלו נידון בחלק אחד ואם אהזה האש בקצתו נעשה כלו 'לחמו' של מזבח.

רב אחאי לומד דין מותך דברי עולא: אמר רב אחאי, בגין שב הקומץ של המנוחה נחשב כתיקתча אחרת, וכפי שאמר ערולא, הילבה, הוא קומץ פיגול – لكن, קומץ זה של מנוחה שהחטפלה, דפוגה מהית ארעא ופלויות אפקיה אמעערבה – ש恢ץו מונה על הקרע וחיציו כבר הועלה על גבי אש המערבה, וטושלה בו חאוד – באוטו חצוי, מסיקנא היה לבודיה לבטחה – מעלים את כובל זאך את החיצי שנשאר בארכן על גבי המזובח, בגין שכasheracha האש בחיצי

הגדירה מביאה דין ונוסף שישיר לענין זה: אמר רבי יצחק, אמר רבי יוחנן, הפייגול, והגונטר – קדרים הנאכלים שעבר זמן אכילתם, והחטמא – בשר קודש שננטמא, שהעלין לבי המזבח, פקע איפור מטה, ואין האוכלם חייב.

תמנה הגדירה: אמר רב חסדא, מרי דיבי – בעל השםiosa הזואת, וכי המזובג מקונה טהרה הוא, שיטהר קרבן טמא שעלי. משיבת הנגרור: אמר רבי זירא, דין זה נאמר באופן שטמלה בchan האו, שבין שכבר נעשו להמו של מזובג, בкус מהם איסור פיגול נורר וטמא שבdem ולכך אין חוייב על אכילתם.

הגמורה מקשעה על דינו של רבי יוחנן מברייתא: **מתיב רב' יצחק** בפרק **ב' פ' נגא**, שנינו בברייתא העוסקת בחיזוק ברת של האוכל קודש בושמאה, נאמר בפסקוק (יקרא ז') **'וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תָּאכַל קֵשֶׁר מִזְבֵּחַ'** השלימים אשר לה' וטמאתו עלי' וכברתה גופשׁ והוא מעמייה/. בתחלת הבריתות חובאו דברי תנאים, כייד מוכח שפסוק זה עוסק בטומאת הנוגן ולא בטומאות הבשר, והגמרה מביאה עתה את המשך הבריתות, **אגדים אומרים**, יש להזכיר שפסוק זה נאמר על אדם טמא שאכל בשער קודש טהור, ולא על אדם טהור שאכל בשער טמא, שכן לשון הפסוק הוא 'טמאתו עלי', ומשמעו שמדובר במני שטומאה פורחת ממנה -USHVVA LFPOKU MNMNA, אלא שביניטים היא עליו, יא' מכלול וזה בshort, שאין טומאה פורחת ממנה לעולם, אלא מדבר באדם טמא, שהטומאה עשויה לפקוע ממנה, מסכים רבי יצחק את קושיותו: **אם ארטא** - ואם ישנו לדינו של רבי יוחנן שבר קודש טמא שאחזה בו האש מעיל גבי המזבח פקע איסורו, הרי גם בשור קודש טומאה פורחת ממנה עלי' והוא, שאם אחזה האש בקטנו פקע ממנו אישור טומאה, ומוכח מהבריתות שאין טומאה הבשורה פרקutta ממנו איפילו על ידי האש, ושלא בדברי רבי יוחנן.

מהרצצת הגמורה: **אמר רבא**, מה שאמרה הבריתות שיש למעט בשור שאין הטומאה פורחת ממנה, על ידי מונח **קאפרין** - הינו שטומאנאות פורקעת על ידי טבילה במקווה, שדבר זה שירך רק באדם טמא ולא בא婢, ואין זו סתרה לדברי רבי יוחנן שההש אשעל המזבח אמרה ר' יוחנן:

דוחה הגמרא: מירי מקוּה בְּתִיב – וכי הווכר בפסוק לשון 'מקוה', שמחמתן תסבור הבריתא שמדובר למי שתומכו פרחת על ידי מקוה דזוקא, ולא על ידי האש.

הגמרה מתרצעת באופן אחר: **אלא אמר רב פפא, בכבר של ליטאים עקיבין** – פ██וק זה עוסק בשער של קרben שלמים, דלא חי להקרבה שאינו ראוי להקרבה על גבי המזבח, שהרי דיןו להאכל, ולכך אם נמצא בשער זה אין טומאה פרורתה מננו לעולם.

הגהו ר' מאה ור' יוחנן אמרו ר' בָּנָא אַתָּה, מִלְשֹׁן יִשְׂרָאֵל אַתָּה
שבפסוק המשמע שמדובר במילוי שפטומאה פורחת מפניו בשחוא שלם,
בכלומר, מלשון 'טומאותו על-יער' ממשמע שהטומאה פורחת ממנה
בשחוא באותו מצב שהוא בשתע קבלת תוכמאה, וכגון אדרט שוטובל
במקווה במוות שודואה, ונטהר, ר' בָּנָא מכלל זה בְּשָׁר, שהוא דבר שאין

²⁴ לינוד זה בבריתא, הטעם שהינו סוברים לחייב מיתה באכילת
²⁵ תרומה זו בא כל חומר מאכילה מעשר שני, וכל הוא ביריט שדי'
²⁶ לבא מן תדין לחייב בגדוין, בלבדו, כי לדבר הנלמד בכל חומר
²⁷ להיות כמו המלמד, ולא יותר מבנו, ולא יתכן שהמלמד (-מעשר
²⁸ שני) יהיה במליקת תלמיד (-תרומה) יהיה בmittah.
²⁹ אלא על בריך יש לו נור ש'קלות' ו'חמורות' הינו לעניין חומר
³⁰ הטעמאות, ו'קלות' הינו אכילת קודש כשהוא טמא טומאת שריין,
³¹ שדי' טומאה קלה, ו'חמורות' הינו אכילת קודש בטומאות טה,
³² שדי' טומאה חמורה, וביאור בריתא בריך זה, שאליו היה בכתב
³³ בפסוק ענש על אוכל קודש בטומאה קלה בלבד שהוא במליקות,
³⁴ והייתי סבור שהאוכל קודש בטומאה חמורה יהיה עונש מיתה ביה
³⁵ שנים, ואילו היה בכתב בפסוק עונש מליקות רק לנבי אוכל בטומאה
³⁶ חמורה, היהי סבור שהאוכל קודש בטומאה קלה יהיה פטור לגמור.
³⁷ מבררת הנמרא: ובמאי - ובאי אכילת קודש עוסקת בריתא, א' בתרומת
³⁸ - אם באכילת תרומה בטומאה, קשה, אdry' ואdry' הוא
³⁹ בmittah - הרי בין האוכל תרומה בטומאות שרצ' ובין בטומאות מות,
⁴⁰ חייב מיתה, וכייד כתבה בריתא שהייתי סבור שעל הקלות בלבדו.
⁴¹ ותו - ועוד קשה, כיצד אומרת בריתא לך נאקרו חמורות
⁴² דבלאו - שותכרה התורה להוציא את העונש לנבי האוכל בטומאה
⁴³ חמורה וזה כדי להשמע שאף הוא עונש רק מליקות, ורק, אין
⁴⁴ בmittah אין - הרי האוכל תרומה כשהוא טמא עונש mittah ביה
⁴⁵ שנים, (וואר לא נאמר תייתי אומר בmittah דיו לבא מן תדין לחייב
⁴⁶ בגדוין) וא' - ואם נאמר שהבריתא עוסקת באכילת מעשר,

חותרכה התורה להוכיח גם את האופנים החמורים, ואם נאמרו
¹ חמורות לטה נאמרו קלות. ומשיבת הבריתא: אם נאמר רק קלות
² ולא חמורות, היהי אומר שרק על הקלות עופר בלבדו ונונש
³ מליקות, ואילו על החמורות עונש בmittah בדי שנים, לך נאמרו
⁴ בפירוש חמורות, לומר שאף עלייה איתו עונש אלא בלבדו. ואם
⁵ נאמרו חמורות ולא נאמרו קלות, היהי אומר שרק על החמורות
⁶ יהא חייב מליקות, ואילו על הקלות יתא פטור לגמור, לך נאמרו
⁷ בפירוש גם הקלות, ללמד שנם עליהם עונש מליקות.
⁸ מבררת הנמרא: מי קלות ומי חמורות - מהו הם האופנים הקיימים
⁹ באכילת קודש שהוחברו בבריתא, ומהם הם האופנים החמורים,
¹⁰ אולי - אם נאמר ש'קלות' הינו אכילת מעשר שני בטומאה, וזהו
¹¹ מבונה 'קל' כיוון שמיד לאחר שטבל הטמא מותר באכילת מעשר שני
¹² והוא ציריך להמתין עד הערב, ו'חמורות' הינו אכילת תרומה
¹³ בטומאה, שאיסורה חמורה בקר שאף לאחר שהטמא טבל איינו יכול
¹⁴ לאכול עד הערב.
¹⁵ וזהו הנמרא: לא יתכן לפרש כן, שם כן מצד אמרה הבריתא
¹⁶ שאליך החובץ רק הקלות ולא ה'חמורות' היהי אומר שעל
¹⁷ החמורות עונשים בmittah, ומשמעו שלפי האמת אין זה כן, וזה
¹⁸ השיטה נמי אין בmittah - הרי גם עתה, אחר שהחכירה התורה את
¹⁹ אכילת התרומה בטומאה, יש בה חייב מיתה בידי שנים. [נרט] - ועוד
²⁰ יש להוכיח לפירוש זה, כיצד אמרה הבריתא, וא' לא נאמרו
²¹ חמורות אלא רק קלות תייתי אומר אכילת מעשר שני 'הקלות'
²² במליקות, ואילו אכילת תרומה ה'חמורה' דינה בmittah, ותהי לפי

²³